

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 16Sas/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100254
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominik Čipka
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:0723100254.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudcom JUDr. Dominikom Čipkom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom: C. XXX/XX, XXX XX B. D. B. proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom: 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 16273-4/2023-BA zo dňa 27.04.2023, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Topoľčany (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. 676/2023-TO-DvN zo dňa 01.02.2023 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodla, že žalobca podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 61 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „Základné nariadenie“) nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Prvostupňový orgán verejnej správy po citovaní zákonných ustanovení - § 104 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. Základného nariadenia, čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia, a čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenie svoje rozhodnutie zdôvodnil nasledovne: žalobca bol prvostupňovým orgánom verejnej správy od 01.11.2022 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom žalobca si dňa 02.11.2022 uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Podkladom na vydanie rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske, potvrdenie kompetentnej inštitúcie príslušného štátu Holandské kráľovstvo, vyhlásenie žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov zo dňa 02.11.2022 (ďalej len „Vyhlásenie“) a e-mailová komunikácia. Prvostupňový orgán verejnej správy konštatoval, že v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. v období od 01.11.2018 do 31.10.2022 žalobca na území Slovenskej republiky nepreukázal žiadne doby poistenia v nezamestnanosti no zároveň žalobca preukázal dobu poistenia v nezamestnanosti od 01.11.2018 do 31.10.2022 na území iného členského štátu Európskej únie, konkrétne v Holandskom kráľovstve. Na základe vykonaného dokazovania ohľadne zachovanie pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb na Slovensku počas vykonávania zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie určil prvostupňový orgán verejnej správy bydlisko žalobcu v súlade s článkom 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „Vykonávacie nariadenie“), a na základe všetkých dostupných informácií, t.j. údajov a skutočností známych z dokladov predložených v dávkovom konaní a údajov uvedených vo Vyhlásení ako Holandské kráľovstvo.

Žalobca vo Vyhlásení neuviedol žiadne skutočnosti preukazujúce zachovanie centra záujmov na území Slovenskej republiky počas pobytu na území Holandského kráľovstva. Prvostupňový orgán verejnej správy ďalej uviedol, že koordinačné predpisy určujú, že po skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba zmysle článku 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, aj na územie Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie nebolo bydlisko žalobcu na území Slovenskej republiky, sa na žalobcu nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 Základného nariadenia a nie je možné použiť pravidlo sčítanie dôb poistenia v zmysle čl. 61 Základného nariadenia.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Žalobca v odvolaní uviedol, že zákonnú podmienku poistenia v nezamestnanosti splnil, keď bol v Holandskom kráľovstve poistený v období od 01.11.2018 do 31.10.2022. Poukázal na článok 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, podľa ktorého nezamestnaná osoba poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, pričom výnimkou z tejto zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrom záujmu a bydlisko na území Slovenskej republiky. Podľa názoru žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy pri posúdení bydliska žalobcu dospel k predčasným záverom a nesprávne posúdila kritériá zmysle článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Sa/21/2021. Prvostupňový orgán verejnej správy skúmal väzby žalobcu na Slovenskú republiku už od roku 2017, pričom mal byť posudzovaný len stav od roku 2018. Štátom bydliska podľa žalobcu bola a je Slovenská republika. Nie je pravdou, že centrum záujmov žalobcu bolo Holandské kráľovstvo, keď žalobca bol občanom Slovenskej republiky, navštevoval zdravotnícke zariadenia na Slovensku, nevlastní v Holandskom kráľovstve žiadnu nehnuteľnosť, neuzatvoril manželstvo v tejto krajine. Nájomné zmluvy uzatvorené za účelom bývania v Holandskom kráľovstve boli uzatvorené vždy na dobu určitú. Žalobca sa niekoľko krát ročne vracal späť na Slovensko kde trávil takmer celú dovolenku. Žalobca ďalej uviedol, že počas tejto doby si hľadal prácu aj na Slovensku a mal úmysel vrátiť sa, avšak nenašiel vhodné pracovné miesto, ktoré by vyhovovalo jeho potrebám. Nikdy neplánoval zostať v Holandskom kráľovstve natrvalo. Žalobca záverom poukázal na odôvodnenie rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Silvana Di Paulo, kde je uvedené, „že bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte. Z uvedeného dôvodu je potrebné u žalobcu zohľadniť doby poistenia dosiahnuté podľa právnych predpisov Veľkej Británie tak, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov Slovenskej republiky v zmysle článku 61 ods. 1 Základného nariadenia“.

3. O podanom odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 16273-4/2023-BA zo dňa 27.04.2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy. V napadnutom rozhodnutí žalovaný uviedol, že v prvostupňovom konaní o dávke v nezamestnanosti žalobca preukázal v posudzovanom období doby poistenia v nezamestnanosti na území iných členských štátov Európskej únie, na základe čoho prvostupňový orgán verejnej správy správne posudzoval, či je možné takéto doby zohľadniť na účel vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 Základného nariadenia. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých zabezpečených dôkazov. Žalovaný uviedol jednotlivé kritériá, na základe ktorých došlo k celkovému posúdeniu centra záujmov žalobcu. Išlo o kritérium dĺžky a trvalosti prítomnosti na území dotknutých členských štátov; situáciu žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; rodinného stavu a rodinných väzieb žalobcu; bytovej situácie žalobcu, najmä toho, či je táto situácia stabilná; členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. Na základe uvedených kritérií bolo centrum záujmov žalobcu smerované na území Holandska. Čo sa týka rodinnej situácie žalobcu, žalovaný sa pri posúdení riadil závermi Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2z z 12.06.2009 o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 Základného nariadenia, podľa ktorého by nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu bydlisko mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 Základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali

svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Žalovaný nad rámec uvedeného konštatoval, že žalobca sa zdržiaval v Holandsku spolu so svojou sestrou. Žalovaný tak vyhodnotil celkovú dĺžku pobytu v Holandsku ako stabilnú pracovnú situáciu v jednom dlhodobom zamestnaní v Holandsku za prítomnosti blízkej osoby v Holandsku a rovnako v Holandsku existovala daňová povinnosť podľa holandských právnych predpisov, čo vo výsledku bolo dôvodne vyhodnotenú intenzívnejšie ako ostatné skutočnosti, ktoré žalobca uviedol ako väzby k Slovensku. Žalovaný sa ďalej vyjadril k pojmu bydlisko v zmysle koordinačných nariadení pričom tento pojem nie je možné stotožňovať s pojmom trvalý pobyt podľa slovenských právnych predpisov. Žalobca počas vykonávania zárobkovej činnosti zvyčajne býval v Holandsku, spoločne so svojou sestrou. Hoci Slovensko pravidelne navštevoval, bydlisko v zmysle definície Základného nariadenia mal v danom čase v Holandsku. Žalovaný v tomto smere poukázal na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je ustálené, že otázka bydliska koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Zároveň žalovaný uviedol, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla. Nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťňa pre prípad nezamestnanosti. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 Základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie. Prvostupňový orgán verejnej správy v tomto kontexte posudzoval, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti, dosiahnutú žalobcom podľa holandských právnych predpisov, zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti súlade s čl. 61 Základného nariadenia. Po riadne vykonanom dokazovaní dospel prvostupňový orgán verejnej správy k záveru, že takýto postup nie je možné uplatniť. Sám žalovaný v rámci posudzovaného obdobia identifikoval pracovnú aj rodinnú situáciu navrhovateľky ako stabilizovanú v Holandsku, čo dáva základ záveru o bydlisku žalobcu v danom čase v Holandsku. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, v ktorom uviedol, že počas zárobkovej činnosti v Holandsku si hľadal prácu na Slovensku, žalovaný uviedol, že toto tvrdenie v prvostupňovom konaní žalobca nepreukázal. Naopak, vo Vyhlásení žalobca explicitne uviedol, že počas zárobkovej činnosti v Holandsku si prácu na Slovensku nehľadal. Ako nedôvodnú vyhodnotil žalovaný aj námietku o nedostatočne zistenom skutkovom stave, pričom uviedol, že skutkový stav bol prvostupňovým orgánom verejnej správy zistený riadne, v rozsahu postačujúcom pre vyslovenie záveru o bydlisku žalobcu v súlade s kritériami uvedenými v čl. 11 Vykonávacieho nariadenia. K námietke žalobcu uvedenej v odvolaní, týkajúcej sa postupu prvostupňového orgánu verejnej správy v dávkovom konaní, keď šikanózne a nad rámec svojej pôsobnosti skúmal jeho pracovné a študijné skúsenosti už od roku 2011, hoci posudzované malo byť obdobie až od roku 2018, žalovaný uviedol, že v rámci kritérií čl. 11 Vykonávacieho nariadenia je nevyhnutné skúmať komplexne situáciu osoby vrátane jej pracovnej histórie pred posudzovaným obdobím. Žalovaný po preskúmaní spisového materiálu nezaznamenal žiadny šikanózný postup a poukázal na vnútornú rozpornú argumentáciu žalobcu v zmysle, že žalobca na jednej strane tvrdí, že skutkový stav bol nedostatočne zistený a na druhej strane vyčíta prvostupňovému orgánu verejnej správy komplexné posúdenie situácie. K odvolacej námietke týkajúcej sa refundácie dávky v nezamestnanosti medzi inštitúciami príslušného štátu a štátu bydliska žalovaný uviedol, že tento postup sa týka tých prípadov, kedy nárok na dávku v nezamestnanosti vznikol, bol priznaný a vyplatený. Žalobcovi však nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol. Žalovaný odlišne ako žalobca vyhodnocuje aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Silvana di Pablo, vychádzajúc z citácie rozhodnutia „skutočnosť, že pracovník opustil svoju rodinu v uvedenom štáte, nie je sama osebe dostatočná pre konštatovanie, že i on sám si tam udržal bydlisko počas vykonávania zamestnania v inom štáte. Inými slovami, ak má jednotlivec stabilné zamestnanie v inom členskom štáte, možno predpokladať, že tam aj býva, napriek tomu, že zanechal svoju rodinu inde.“ Aj v zmysle citovaného rozsudku žalovaný dospel k záveru, že bydliskom žalobcu je Holandsko. Na základe uvedeného skutkového stavu dospel žalovaný k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a žalobcovi nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti v zmysle platného právneho stavu.

Žaloba, žalobné body a argumentácia žalobcu

4. Žalobca sa včas podanou správnu žalobou, doručenu Správneému súdu v Bratislave, domáhal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca v podanej žalobe uviedol, že od 01.11.2018 do 31.10.2022 pracoval pre holandského zamestnávateľa a po skončení pracovného pomeru požiadal o dávku v nezamestnanosti. Domnieva sa, že má nárok na dávku v nezamestnanosti keďže podľa kapitoly 6 Základného nariadenia by sa na účely nároku na dávku

v nezamestnanosti mala zohľadniť doba poistenia v Holandsku. Žalovaný však tieto doby nezohľadnil z dôvodu, že počas práce pre holandského zamestnávateľa mal žalovaný bydlisko v Holandsku a teda mal žalobca žiadať o takúto dávku holandské orgány, eventuálne požiadať o export takto priznanej dávky. Žalovaný nevenoval pozornosť tvrdeniu žalobcu, že počas posledného mesiaca práce pre holandského zamestnávateľa pracoval zo Slovenska, prostredníctvom homeoffice. Na základe tohto tvrdenia sa žalobca domnieva, že splnil podmienku čl. 65 ods. 2 v spojení s čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, keď počas poslednej práce pre holandského zamestnávateľa mal bydlisko na Slovensku, pričom po skončení práce pre holandského zamestnávateľa má aj naďalej bydlisko na Slovensku. Žalovaný tak vôbec nevzal do úvahy, že ku koncu práce pre holandského zamestnávateľa bol žalobca bydliskom stabilizovaný na Slovensku a keďže si žalobca chce nájsť prácu na Slovensku, tak mu tu mala byť poskytnutá aj dávka v nezamestnanosti. Keďže žalobca mal bydlisko stabilizované na Slovensku, nemohol žiadať o dávku v nezamestnanosti holandské orgány, keďže na zachovanie nároku na túto dávku by musel v Holandsku zotrvať ďalšie 4 týždne po tom, čo sa stal nezamestnaným. Žalobca uviedol, že Základné nariadenie neupravuje, ako dlho malo obdobie bydliska na Slovensku počas práce pre holandského zamestnávateľa trvať. Ak by žalobca prijal argumentáciu žalovaného alebo argumentáciu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí 7Sžsk/53/2021 zo dňa 25.10.2022 o tom, že bydlisko nemá na Slovensku pred prácou na homeoffice, minimálne by platilo, že počas práce pre holandského zamestnávateľa mal bydlisko síce v Holandsku, no neskôr už na Slovensku, kde naďalej trvá. Podľa žalobcu minimálne treba prihliadnuť na skutočnosť, že bydlisko nemal v Holandsku počas celého trvania poistenia podľa holandských predpisov. Podľa žalobcu rozhodujúcim faktorom na poskytnutie dávky v nezamestnanosti mala byť existencia kontinuity medzi zvyčajným bydliskom počas práce a po jej skončení, čo spĺňa. Žalobca uviedol, že bol pripravený prácu pre holandského zamestnávateľa skončiť a presťahovať sa na Slovensko, pričom to bol holandský zamestnávateľ, ktorý žalobcu na poslednú chvíľu požiadal, aby pre neho pracoval ešte jeden mesiac navyše. Keďže žalobca už podnikol kroky smerujúce k zrušeniu nájmu a oficiálnemu odhláseniu pobytu, dohodol sa so zamestnávateľom na tom, že posledný mesiac bude pracovať zo Slovenska formou homeoffice. Vo vzťahu k určení bydliska žalobca zároveň uviedol, že k posúdeniu jeho situácie sa nedá dopracovať výkladom existujúcich ustanovení koordinačného nariadenia, nakoľko vo vzťahu k žalobcovej situácii by v budúcnosti muselo byť koordinačné nariadenie revidované, nakoľko súčasné pravidlá nezohľadňujú prácu formou homeoffice pri posudzovaní nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobca pred požiadanim o poskytnutie dávky v nezamestnanosti nevedel o tom, že pojem bydlisko je autonómny pojem, ktorý sa v zmysle Základného nariadenia vykladá čo najviac objektívne, pričom z vyjadrenia žalobcu pre žalovaného je zrejmé, že s konceptom bydliska sa oboznamoval len postupne a bol presvedčený o tom, že bydlisko má na Slovensku počas celej práce pre holandského zamestnávateľa. Podľa žalobcu žalovaný neaplikoval na jeho situáciu autonómny a objektívny koncept bydliska a preto nevyhovел jeho žiadosti o dávku v nezamestnanosti. K argumentu žalovaného uvedenom v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého žalobca uviedol, že počas práce pre holandského zamestnávateľa si nehľadal prácu na Slovensku, sa žalobca vyjadril tak, že s odstupom času označenie takejto odpovedi považuje za nesprávne. Je však pravda, že sa obával, že ak by označil odpoveď, že si prácu na Slovensku hľadal, nemal ju ako dokázať. Ďalšia nezrovnalosť, ktorá vyplýva z napadnutého rozhodnutia, je, že žalovaný skúmal situáciu žalobcu od roku 2011. Pravdepodobne došlo k zámene so sestrou žalobcu, keďže v roku 2011 bol žalobca študentom siedmeho ročníka a nemohol byť pracovne aktívny.

5. Uznesením č.k. 16Sas/2/2023-58 zo dňa 04.10.2023 Správny súd v Bratislave postúpil vec správne mu súdu v Banskej Bystrici ako súdu miestne príslušnému.

Vyjadrenie žalovaného

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe navrhol správne mu súdu, aby správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 zák. č. 162/2015 Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Úvodom vyjadrenia žalovaný zhrnul doterajší priebeh administratívneho konania, citoval § 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia, čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia, čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, čl. 1 písm. j) Základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. K žalobným námietkam uviedol, že skutočnosť, že žalobca pracoval posledný mesiac pre holandského zamestnávateľa formou homeoffice nemôže zvrátiť záver, že zvyčajne miesto jeho pobytu bolo v posudzovanom období v Holandsku. Pri posúdení bydliska sa situácia dotknutej osoby musí vždy posudzovať komplexne. Fyzická prítomnosť žalobcu počas jedného mesiaca na Slovensku nemôže zvrátiť objektívnu situáciu, ktorá spočíva v dlhodobej predchádzajúcej prítomnosti v Holandsku. Žalovaný

tiež poukázal na to, že príslušná holandská inštitúcia potvrdila vo formulári U002 dobu poistenia v nezamestnanosti podľa holandských právnych predpisov kontinuálne, až do 31.10.2022, a teda aj počas deklarovaného obdobia práce formou homeoffice pre holandského zamestnávateľa žalobca podliehal holandským právnym predpisom. K námietke žalobcu ohľadne povinného zotrvania na území Holandska pri požiadaní o export dávky v nezamestnanosti z Holandska žalovaný uviedol, že lehotu štyroch týždňov zmysle čl. 64 Základného nariadenia je možné skrátiť a povoliť odchod osobe do krajiny jej pôvodu aj pred jej uplynutím. Žalobca si však nárok na dávku v nezamestnanosti v Holandsku vôbec neuplatnil. Žalovaný zároveň poukázal, že k problematike lex loci laboris sa viackrát vyjadril aj Najvyšší správny súd Slovenskej republiky a poukázal na konkrétne rozhodnutia. K námietke žalobcu, podľa ktorej nie je možné zamietnuť nároku na dávku v nezamestnanosti na základe výkladu existujúcich ustanovení koordinačného nariadenia žalovaný uviedol, že pri posudzovaní nárokov na jednotlivé dávky sociálneho poistenia je žalovaný povinný uplatňovať výlučne platný právny stav, či vnútroštátny alebo komunitárny. Žalovaný záverom akceptoval žalobnú námietku, že rok 2011 bol v napadnutom rozhodnutí pri popise pracovnej histórie žalobcu uvedený nedopatrením, táto chyba však žiadnym spôsobom neskresľuje zistený skutkový stav a ani nič nemení na právnych záveroch vyvedených zo zisteného skutkového stavu.

Replika

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že jeho žaloba súvisí so žalobou jeho sestry, preto na účely vyjadrenie uvádza vyjadrenie jeho sestry, ktoré je použiteľné v jeho veci (označené úvodzovkami). „Uviedol, že sa jeho vnímanie inštitútu bydliska počas správneho konania zmenilo, pričom chápe, že inštitút bydliska sa nemá posudzovať subjektívne, ale objektívne. Počas posledného mesiaca práce pre holandského zamestnávateľa už podľa objektívnych kritérií mal bydlisko na Slovensku, keďže pracoval pre holandského zamestnávateľa z Bánoviec nad Bebravou. Žalovaný tvrdí, že aj počas práce formou homeoffice žalobca stále podlieha holandským predpisom, pričom podľa žalobcu kritérium pre aplikáciu čl. 65 Základného nariadenia nie je to, či žalobca podlieha holandským predpisom v oblasti pracovného práva alebo práva sociálneho zabezpečenia, ale či počas práce pre holandského zamestnávateľa mal bydlisko na Slovensku, čo mal. Žalovaný tiež tvrdil, že žalobca mal požiadať holandské orgány o to, aby mu dovolili odchod pred uplynutím doby štyroch týždňov, pričom žalobca z Holandska odišiel skôr, ako mohol holandské orgány požiadať o odchod. Žalobca najväčšiu nezákonnosť vidí v tom, keď žalovaný tvrdí, že prítomnosť žalobcu na Slovensku počas posledného mesiaca nemôže zvrátiť objektívnu situáciu, ktorá však už uvedenom poslednom mesiaci bola iná. Žalobca poukázal na rozsudok súdneho dvora Európskej únie vo veci C-285/20. Podľa uvedeného rozsudku je zmena bydliska natoľko objektívnym faktom, že je nepodstatné, či k nej dochádza z rodinných dôvodov. Podľa žalobcu sa lex loci laboris v rozsudkoch Súdneho dvora odráža úplne inak, ako ho interpretuje žalovaný. Žalobca uviedol, že objektívne mal jedno jediné bydlisko počas posledného mesiaca práce pre Holandsko zamestnávateľa, a to na Slovensku, ktoré je rozhodujúce pre aplikáciu čl. 65 Základného nariadenia.“ Nad rámec vyjadrenie žalobcovej sestry žalobca uviedol, že v uvedenom rozsudku C-285/20 Súdny dvor Európskej únie úplne otvorene pracuje s inštitútom premiestnenia bydliska, ku ktorému malo dôjsť aj v prípade žalobcu.

8. Ďalšie vyjadrenie žalovaného (duplika) nebolo podané.

Posúdenie opodstatnenosti žaloby - podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov súdom

9. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj konania žalovaného, ktoré predchádzalo vydanému rozhodnutiu. Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup, ktorý mu predchádzal nielen v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, ale aj nad rozsah žalobných bodov, keďže sa jedná o správnu žalobu v sociálnych veciach fyzickej osoby, kedy správny súd nie je viazaný žalobnými bodmi v zmysle § 203 ods. 2 SSP a § 134 ods. 2 písm. d) SSP.

10. Správny súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže účastníci konania nepožiadali o nariadenie pojednávania a jeho nariadenie si nevyžiadali ani iný dôvod podľa § 107 ods. 1 SSP. Správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v zmysle § 190 SSP zamietol. Rozsudok bol dňa 20.01.2025 v súlade s § 137 ods. 3 SSP vyhlásený vyvesením skráteného písomného vyhotovenia rozsudku bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu, pričom miesto

a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu oznámené viac ako 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP)

11. Podľa § 2 ods. 1 SSP: v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP: správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP : správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

14. Podľa § 199 ods. 3 SSP : ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

15. Podľa § 190 SSP : ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

16. Podľa 104 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení : poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

17. Podľa 104 ods. 4 písm. a) Zákona o sociálnom poistení: do obdobia poistenia v nezamestnanosti nárok na dávku v nezamestnanosti sa nezapočítava obdobie poistenia v nezamestnanosti, ktoré bolo získané ku dňu vzniku predchádzajúceho nároku na dávku v nezamestnanosti.

18. Podľa § 105 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení : poistencovi, ktorý splnil podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti, nárok na dávku v nezamestnanosti vzniká odo dňa zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie a zaniká uplynutím podporného obdobia v nezamestnanosti. Podporné obdobie v nezamestnanosti je šesť mesiacov. Do podporného obdobia v nezamestnanosti sa nezapočítava obdobie, počas ktorého poistenec nemá nárok na výplatu dávky v nezamestnanosti z dôvodu uvedeného v § 106.

19. Podľa čl. 1 písm. j) Základného nariadenia : „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

20. Podľa čl. 1 písm. k) Základného nariadenia : „pobyť“ znamená prechodné bydlisko.

21. Podľa čl. 61 ods. 1 Základného nariadenia : príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

22. Podľa čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia : s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

23. Podľa čl. 65 ods. 2 Základného nariadenia : úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

24. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia: nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

25. Podľa čl. 11 ods. 1, 2 Vykonávacieho nariadenia : Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

- dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;
- situáciu dotknutej osoby vrátane:

o povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

o jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

o vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

o v prípade študentov zdroja ich príjmov;

o jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

o členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

26. Správny súd uvádza, že podstatou súdneho prieskumu v danej veci je posúdenie, či žalobca pri uplatnení nároku dávky v nezamestnanosti splnil zákonné podmienky na priznanie uvedenej dávky. Pri posúdení nároku bolo potrebné primárne vychádzať z vnútroštátnej právnej úpravy, konkrétne zo Zákona o sociálnom poistení. Zo skutkového stavu bezpochybne vyplýva, že v zmysle Zákona o sociálnom poistení žalobca nesplnil zákonné doby poistenia nezamestnanosti v Slovenskej republike, keď pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie v posledných štyroch rokoch nebol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky podľa slovenských právnych predpisov. Keďže žalobca vykonával prácu v inom členskom štáte, konkrétne v Holandskom kráľovstve, bolo na mieste posúdenie zohľadnenia dôb poistenia v nezamestnanosti, ktoré dosiahol podľa právnych predpisov iného členského štátu podľa všeobecného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia. Podľa tohto pravidla (čl. 61 ods. 2 Základného nariadenia) by žalobcovi bolo možné zohľadniť doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov členského štátu Európskej únie, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov, ak by žalobca ukončil doby poistenia dosiahnuté v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Pri tom nie je sporné, že žalobca dosiahol v posudzovanom období pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dobu poistenia v nezamestnanosti v Holandskom kráľovstve. Na tomto mieste je potrebné konštatovať, že ani táto podmienka zo strany žalobcu nebola splnená. Výnimka z uvedeného pravidla je upravená v čl. 65 ods. 5 písm. a) Základného nariadenia, podľa ktorej by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa naňho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenska zachoval bydlisko.

27. V zmysle Základného nariadenia je potrebné pojem „bydlisko“ posudzovať objektívne. Tento pojem nemožno stotožňovať s trvalým pobytom alebo prechodným pobytom podľa slovenského právneho poriadku. Z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ vyplýva, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko (rozsudok vo veci C-102/91 Koch; rozsudok vo veci 76/76 Di Paulo v. Office National de l'Emploi). Bližší spôsob určenia bydliska upravuje čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ktoré obsahuje demonštratívny výpočet kritérií

určenia bydliska. Zásadnými kritériami sú najmä, nie však výlučne, dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov a situácia dotknutej osoby. Bydlisko osoby sa tak primárne určuje na základe uvedených objektívnych kritérií. Ak by však na základe objektívnych kritérií nebolo možné určiť bydlisko osoby, podľa čl. 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, považuje sa za rozhodujúce kritérium úmysel tejto osoby, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Subjektívne kritérium sa teda posudzuje len subsidiárne, ak by posúdením objektívnych kritérií nedošlo k určeniu bydliska. V zmysle čl. 1 písm. j) Základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. Najvyšší súd Slovenskej republiky, v rozsudku sp. zn. 1 Sžsk/38/2017 zo dňa 27.11.2018 konštatoval (v bode 26), že na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu. V bode 30 odôvodnenia tohto rozsudku NS SR uviedol, že otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku, či rodičom, ani viac, či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva. „Bydlisko“ predstavuje v zmysle článku 1 písm. j) Základného nariadenia v spojení s čl. 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia autonómny pojem vlastný právu Únie (rozsudok C – 90/97 Swaddling, body 28 a 29), na čo poukázal Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/91/2020 zo dňa 30.06.2021. Správny súd poukazuje na to, že ani aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho správneho súdu SR sa od takéhoto záveru neodklonila, teda možno ju považovať za ustálenú (napr. rozsudok 7Ssk/73/2022 zo dňa 31.05.2023, 7Ssk/169/2022 zo dňa 27.09.2023, 7Ssk/47/2022 zo dňa 26.04.2023) .

28. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z tohto dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu EÚ, v danom prípade v Holandsku, kde žalobca pracoval, do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie.

29. V danej veci bolo potrebné posúdiť najmä to, či žalovaný ako aj prvostupňový orgán v dostatočnom rozsahu vykonali dokazovanie, postupovali v súlade so zákonom, t.j. či ich postupom a rozhodnutím bol naplnený účel zákona č. 461/2003 Z.z., či bolo dodržané Základné a Vykonávacie nariadenie. Podstatnou spornou skutočnosťou, na základe ktorej žalovaný nepriznal žalobcovi nárok na dávku v nezamestnanosti, je posúdenie zachovania centra záujmov žalobcu počas jej posledného zamestnania v Holandsku a záver, že dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Holandska nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia.

30. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúcim spôsobom zhodnotil jednotlivé kritéria, na základe ktorých bolo posúdené centrum záujmov žalobcu, a teda aj samotné bydlisko žalobcu. Žalovaný posúdil – i) dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobcu na území členského štátu, ii) situáciu žalobcu vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa táto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy, iii) rodinný stav a rodinné väzby žalobcu, iv) bytovú situáciu žalobcu, najmä či je táto situácia stabilná, v) členský štát, ktorý sa považuje za miesto bydliska žalobcu na daňové účely. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne skúmal objektívne kritéria, na základe ktorých mohol určiť centrum záujmov a bydlisko žalobcu, a teda, že žalobca mal centrum svojich záujmov počas výkonu poslednej pracovnej činnosti v Holandsku, a teda sa naňho nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 Základného nariadenia, a teda nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.

31. Žalobca ďalej v správnej žalobe namietal, že žalovaný nezohľadnil skutočnosť, že počas posledného mesiaca práce pre holandského zamestnávateľa pracoval formou homeoffice zo Slovenska, čím sa centrum jeho záujmov a teda aj bydlisko prenieslo na Slovensko. V tomto bode súd uvádza, že žalobca až v samotnej správnej žalobe prvýkrát uviedol túto skutočnosť, preto ju žalovaný v napadnutom rozhodnutí ani nemohol posúdiť a zohľadniť. V tomto kontexte však správny súd uvádza, že na posúdenie bydliska žalobcu je potrebné posúdiť celé jeho obdobie výkonu práce pre

holandského zamestnávateľa v zmysle objektívnych kritérií (pozri ods. 27 tohto rozhodnutia). Vo vzťahu k dĺžke výkonu práce pre holandského zamestnávateľa však posledný mesiac výkonu práce formou homeoffice z územia Slovenska automaticky nezakladá prenesenie centra záujmov z Holandska na územie Slovenskej republiky. Prenesenie centra záujmu by prichádzalo do úvahy, ak by žalobca dlhodobo vykonával prácu pre holandského zamestnávateľa formou homeoffice, prípadne, ak by pravidelne za prácou do Holandska dochádzal a v pravidelných (napr. týždenných) intervaloch by sa na územie Slovenska vracal, čo však nie je prípad žalobcu. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol zrozumiteľnú argumentáciu o tom, že pojem bydlisko je autonómny pojem komunitárneho práva, pri jeho vyhodnotení je potrebné vziať do úvahy niekoľko kritérií a ani samotné faktické bývanie na území Slovenska posledný mesiac pracovnej činnosti podľa správneho súdu nemôže založiť kritérium bydliska vo vzťahu k poslednej činnosti žalobcu ako zamestnanca na území Holandska, pričom pracovná činnosť trvala 4 roky- od 01.11.2018 do 31.10.2022. Tým správny súd nespochybňuje, že existuje možnosť prenesenia centra záujmov, ako uviedol vyššie. Správny súd preto uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keď nemá relevanciu spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

32. Obsahom ďalšej žalobnej námietky bolo prehodnotenie stanoviska žalobcu vo vzťahu k jeho vyhláseniu, že počas práce v Holandsku si nehľadal prácu na Slovensku. Súd uvádza, že uvedená námietka nie je relevantná. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí vychádzal z Vyhlásenia žalobcu, v ktorom jednoznačne uviedol, že si prácu na Slovensku počas výkonu práce v Holandsku nehľadal. Dodatočná zmena názoru žalobcu nemôže založiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, resp. jeho nesúlad so zákonom. Naopak, žalovaný vychádzal zo skutočností uvedených priamo žalobcom, pričom náležite zistil skutkový stav v administratívnom konaní, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil.

33. Podľa pravidiel EÚ pre koordináciu sociálneho zabezpečenia je poistenec v zásade povinný požiadať o dávku v nezamestnanosti v krajine, kde naposledy pracoval (podľa zásady lex loci laboris), a to aj vtedy, keď sa plánuje presťahovať alebo vrátiť do svojej domovskej krajiny. Jednotlivé členské štáty môžu mať vnútroštátne predpisy, ktoré stanovujú ďalšie podmienky pre pobyt a uplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti po skončení práce. Súčasťou zásady lex loci laboris je to, že poistenec musí prijať aj tieto podmienky po skončení práce v krajine, v ktorej odvádzal odvody a zariadiť si osobné záležitosti tak, aby splnil tieto podmienky, ak chce poberať dávku v nezamestnanosti v tomto členskom štáte. Neznalosť pravidiel v tomto prípade nemôže byť kompenzovaná požadovaním dávky v nezamestnanosti v členskom štáte, do ktorého sa poistenec odsťahuje a má úmysel ďalej v ňom žiť a pracovať, a to ani keď má poistenec občianstvo alebo citový vzťah k tomuto štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené, poukaz žalobcu, že by bola nútený v rozpore s Ústavou SR opustiť územie SR, vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú argumentáciu.

34. Žalobca tiež namietal, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí dopustil nezrovnalosti, keď skúmal pracovnú situáciu žalobcu od roku 2011. V uvedenom roku bol žalobca študentom siedmeho ročníka. Sám žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že uvedená námietka je dôvodná, ale zároveň neskresľuje skutkový stav a ani samotné právne závery vyvozené zo zisteného skutkového stavu. Správny súd pripustil dôvodnosť tejto žalobnej námietky. Avšak, v súvislosti so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci uplatnenia nároku na dávku v nezamestnanosti, táto skutočnosť nemá relevantný dosah na správnosť napadnutého rozhodnutia ako takého. Ostatný skutkový stav je podľa správneho súdu dostatočne zistený, pričom právne závery žalovaného, ktoré z neho boli vyvozené, považuje správny súd za správne a náležite zdôvodnené.

35. Správny súd záverom uvádza, že žalovaný a rovnako aj prvostupňový orgán verejnej správy za účelom posúdenia vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti žalobcu postupovali v súlade so zákonom, rozhodnutia náležite odvodnili. Správny súd nezistil žiaden dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia, a preto žalobcu v zmysle § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú. Správny súd ani nad rámec žalobných bodov (§ 203 ods. 2 SSP) nezistil dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia.

36. O trovách konania rozhodol správny súd tak, že právo na náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania. Keďže správny súd žalobu zamietol, žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech, preto mu súd právo na náhradu nepriznal (§ 167 ods. 1 SSP a contrario). Žalovanému, hoci bol v konaní úspešný, správny súd nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže správny súd

nevzhliadol žiadne dôvody odôvodňujúce priznanie práva na náhradu trov konania žalovanému (§ 168 SSP a contrario).

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (§ 438 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že: a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.